

Arrest

**nr. 151 999 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de financieel moeilijke situatie waarin hij en zijn familie leefden en omwille van het feit dat hij zich geregeld gediscrimineerd en onrechtvaardig behandeld voelde door de Indiase instanties waar hij bijvoorbeeld zijn RC (Registration Certificate) diende te verlengen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij in India ook een poging tot zelfdoding heeft ondernomen omdat hij depressief was.

Verzoekers vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 125 315 van 6 juni 2014 omdat hij ten aanzien van India, zijn land van gewoonlijk verblijf, geen vrees voor vervolging aantoonde, noch aannemelijk maakt in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een scan neer van een brief van het Delek ziekenhuis d.d. 17 mei 2015.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Vooreerst wijst de Raad er op dat hij reeds in zijn arrest nr. 125 315 van 6 juni 2014 geoordeeld heeft dat India voor verzoeker niet het eerste land van asiel is, maar het land van gewoonlijk verblijf waar hij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ook de commissaris-generaal volgt dit oordeel in de huidige bestreden beslissing. Verzoekers betoog in voorliggend verzoekschrift dat India, als eerste land van asiel, geen reële bescherming kan bieden, kan dan ook niet nuttig worden aangevoerd.

Aangezien in het arrest van de Raad nr. 125 315 van 6 juni 2014 reeds werd besloten dat verzoeker niet vertrokken is uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in India persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo herhaalt hij dat, nu hij over geen IC beschikt, hij geen enkele garantie heeft terug toegelaten te worden tot het Indisch grondgebied. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Zo oordeelde de Raad in voormeld arrest reeds het volgende:

“(…)Verzoeker steunt zich louter op de bewering dat hij moeilijkheden zal hebben omdat hij geen geldig Indiaas reisdocument (IC) meer bezit. Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book). Verzoeker verklaart eerst dat zijn RC en IC werden afgenomen toen hij in België aankwam en gevraagd of er een visum was “ja visum voor Nederland denk ik. Ik kreeg het niet in mijn handen” (verklaring 26A). Verzoeker verklaart nadien strijdig hiermee dat “toen we in Mumbai aankwamen moest ik die afgeven” (gehoor p. 6). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan geenszins overtuigen gezien de tegenstrijdige verklaringen, dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 950 000 roepies (verklaring 32) zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Voorts is niet geloofwaardig dat hij geen fotokopie zou gemaakt hebben van zijn voornaamste identiteitsdocument “IC”, terwijl hij wel een fotokopie voorlegt van zijn RC (CGVS-gehoor p. 9-10).

2.13. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” dat “Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.”. Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Indien geen visuminformatie bij het dossier werd gevoegd, dan kan dit enkel gelden als vaststelling en kunnen hier geen nadere conclusies aan verbonden worden, en al zeker niet naar het beweerde illegale karakter van verzoekers reis. Bovendien kwam verzoeker zonder problemen het Schengengebied binnen via de luchthaven, wat eerder illustreert dat verzoeker zich genoegzaam gedocumenteerd heeft aangeboden aan de grensinspectie. Verzoeker geeft ook geen toelichting waarom hij desgevallend hier in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België (gehoor p. 6). In dit verband kunnen de ter terechtzitting neergelegde attesten van de Indiase ambassade echter evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd op grond van het Vluchtelingenverdrag. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India gehandeld wordt en voorts kan uit deze stukken niet kan blijken dat de personen over de enige identificatie beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 21 en 22) niet blijken dat hun situatie gelijklopend is met deze van

verzoeker. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit -wat niet is aangetoond- kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicata kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 29 januari 2013). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Verzoekers verweer dat "Daarnaast moet men ook van een terugkeervisum voorzien zijn en niet enkel van een NORI stempel. Uit het administratief dossier van verweerster blijkt niet of in dit geval men in de mogelijkheid is om terugkeerpapieren te verkrijgen", kan niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat "Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC". Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn IC dan wel met een duplicaat IC probleemloos zou moeten kunnen terugkeren. Bovendien werd nog terecht opgemerkt tijdens het CGVS-verhoor dat geen Schengenvizum kan verkregen worden tenzij de IC ook een NORI stempel bevat. "Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt" wordt in casu niet geadstrueerd gezien verzoeker wel degelijk in het bezit is van zijn IC, minstens een IC duplicaat kan verkrijgen, noch kan blijken dat verzoeker dwingende redenen had om India te verlaten. Verzoekers opmerking over de overnameakkoorden is evenmin dienstig.

2.14. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.". Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen.(...)"

Indien de e-mail van de ambassade, waarnaar verwezen wordt in de COI Focus "China India. De Tibetaanse gemeenschap in India" d.d. 26 juni 2014, niet consulteerbaar is en zich niet in het administratief dossier bevindt, dan kan dit enkel gelden als vaststelling en kunnen hier geen nadere conclusies aan verbonden worden gelet op de vele andere bronnen waarop deze informatie gestoeld is, waaronder de website van de Indiase ambassade in Rome en de vele gesprekken met de bevoegde Indiase autoriteiten. Bovendien doet dit gegeven geen afbreuk aan het oordeel van de Raad die in zijn met gezag van gewijsde bekleedde arrest in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, met kennis van zaken en beschikkend over alle relevante gegevens, reeds geoordeeld heeft dat verzoeker wel degelijk in het bezit is van zijn IC, minstens een IC duplicaat kan verkrijgen, en dat evenmin kan blijken dat verzoeker dwingende redenen had om India te verlaten.

Voor het overige maakt verzoeker op algemene wijze gewag van discriminatie en pesterijen, die de aanleiding zouden zijn van zijn depressie, en verwijst hiertoe naar algemene rapporten, zonder evenwel deze concreet op zijn situatie te betrekken. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit niet in concreto aan. De algemene informatie waarin gewag gemaakt wordt van discriminatie is niet van dien aard om te besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier echter niet in, temeer hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen enkele melding heeft gemaakt van de voortdurende discriminatie die hij in India diende te ondergaan en het feit dat hij steeds uitgelachen, gepest en aangevallen werd in India. Ook de bewering dat hij als Tibetaan geen vrije toegang heeft tot de gezondheidszorg en hiertoe verwijst naar algemene informatie, toont hij niet concreet aan, temeer uit zijn verklaringen en de door

verzoeker bijgebrachte brief van het ziekenhuis blijkt dat hij in India wel degelijk werd geholpen. Dit bevestigt ook de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat Tibetanen terecht kunnen in Indiase ziekenhuizen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zo moet worden uitgelegd dat de vreemdeling die een ernstige aandoening heeft niet automatisch kan worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming gezien het woord "kan" voorzien is in het wetsartikel, benadrukt de Raad dat verzoeker voor de beoordeling van de medische problemen een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn (beweerde) medische problemen te laten beoordelen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat haar medisch attest niet werd onderzocht. Zij herhaalt dat er in haar hoofd geen voldoende bescherming was in India, nu zij het slachtoffer is geworden van ernstige pesterijen die een depressie als gevolg hadden. Verzoekende partij wijst er op dat zij door de depressie

niet in de mogelijkheid was om alles te vertellen en dat dit de nieuwe elementen uitmaken. Zij beklagt zich erover dat zij enkel gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat daar geen sprake is van uitgebreide verklaringen. Verzoekende partij besluit dat zij zich bevindt in een precare situatie.

Verzoekende partij haar kritiek dat het medisch attest niet werd onderzocht, mist feitelijke grondslag en elke ernst. Immers, *in casu* heeft de commissaris-generaal het door haar bij onderhavige asielaanvraag neergelegde medische attest wel degelijk aan een onderzoek onderworpen en zijn bevindingen hieromtrent uiteengezet, zo blijkt uit de bestreden beslissing waar met betrekking tot dit document, een brief van het Delek ziekenhuis d.d. 17 mei 2015, o.a. wordt vastgesteld dat het slechts een scan/kopie betreft en geen origineel, dat hierin helemaal geen uitsluitsel wordt gegeven over de redenen van de erin vermelde gezondheidsproblemen, en dat het afkomstig is van een "resident physician" en nergens wordt vermeld dat de arts enige specialisatie ter zake heeft of psychiater zou zijn, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd.

Waar verzoekende partij herhaalt dat er in haar hoofde geen voldoende bescherming was in India, nu zij het slachtoffer is geworden van ernstige pesterijen die een depressie als gevolg hadden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"Voor het overige maakt verzoeker op algemene wijze gewag van discriminatie en pesterijen, die de aanleiding zouden zijn van zijn depressie, en verwijst hiertoe naar algemene rapporten, zonder evenwel deze concreet op zijn situatie te betrekken. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit niet in concreto aan. De algemene informatie waarin gewag gemaakt wordt van discriminatie is niet van dien aard om te besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier echter niet in, temeer hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen enkele melding heeft gemaakt van de voortdurende discriminatie die hij in India diende te ondergaan en het feit dat hij steeds uitgelachen, gepest en aangevallen werd in India.*

Ook de bewering dat hij als Tibetaan geen vrije toegang heeft tot de gezondheidszorg en hiertoe verwijst naar algemene informatie, toont hij niet concreet aan, temeer uit zijn verklaringen en de door verzoeker bijgebrachte brief van het ziekenhuis blijkt dat hij in India wel degelijk werd geholpen. Dit bevestigt ook de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat Tibetanen terecht kunnen in Indiase ziekenhuizen."

Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststelling.

Verzoekende partij haar uitleg dat zij door de depressie niet in de mogelijkheid was om alles te vertellen, stemt niet overeen met haar eerdere uitleg aan de commissaris-generaal dat zij bij haar eerste asielaanvraag niet over haar depressieve toestand en de feiten/discriminatie aan de basis van die depressie durfde te spreken omwille van de aanwezigheid van de tolk en de advocaat, een uitleg, die net als haar huidige uitleg, weinig overtuigend en niet ernstig is. Verzoekende partij repte tijdens de gehele duur van haar eerste asielaanvraag met geen woord over haar depressie en de feiten/discriminatie beweerdelijk aan de basis hiervan -noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal en ook nadien bij haar beroepsprocedure bij de Raad maakte ze hier geen melding van- en ze geeft hiervoor uiteenlopende en weinig ernstige verklaringen. Deze vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van die aangehaalde feiten en problemen.

Met betrekking tot het betoog van verzoekende partij dat zij enkel gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat daar geen sprake is van uitgebreide verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens het interview in het kader van onderhavige asielaanvraag, nochtans uitgebreid werd gehoord en dat zij *in fine* van dat gehoor, toen haar hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, zelf aangaf dat zij verder niets had toe te voegen ('verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 29 mei 2015). Artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens*

gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.” Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat zij zich in een preciaire situatie bevindt, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juli 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN , griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS